

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

L. A. GEELHOED

της 23ης Μαρτίου 2006¹

I — Εισαγωγή

1. Στο πλαίσιο αυτής της υποθέσεως, το Verwaltungsgericht Aachen υπέβαλε τρία ερωτήματα για την ερμηνεία της αποφάσεως 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας² (στο εξής: απόφαση 1/80). Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν ένας ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας Τούρκος εργαζόμενος, ο οποίος έχει άδεια εργασίας αορίστου χρόνου, δικαιούται παρατάσεως της άδειας διαμονής του βάσει του άρθρου 10 της αποφάσεως 1/80.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ολλανδική.

2 — Απόφαση 1/80, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, σχετικά με την προώθηση της συνδέσεως, εκδοθείσα από το Συμβούλιο Συνδέσεως, το οποίο συστάθηκε με τη Συμφωνία Συνδέσεως μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Τουρκίας, η οποία υπογράφηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1963, στην Άγκυρα, από την Τουρκική Δημοκρατία, αφενός, και από τα κράτη μέλη της ΕΟΚ και την Κοινότητα, αφετέρου, και η οποία συνήφθη, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 64/732/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Δεκεμβρίου 1963 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 48, στο εξής: Συμφωνία Συνδέσεως).

II — Το νομικό πλαίσιο

Α — Η Συμφωνία Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας

2. Η Συμφωνία Συνδέσεως, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, αυτής, έχει ως αντικείμενο την προαγωγή της συνεχούς και ισόρροπης ενισχύσεως των εμπορικών και οικονομικών σχέσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, συμπεριλαμβανομένου του τομέα του εργατικού δυναμικού, μέσω της σταδιακής πραγματοποιήσεως της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων (άρθρο 12), της καταργήσεως των περιορισμών στην ελευθερία εγκαταστάσεως (άρθρο 13) και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών (άρθρο 14), προς βελτίωση του βιοτικού επιπέδου του τουρκικού λαού και διευκόλυνση της μελλοντικής προσχωρήσεως στην Κοινότητα της Δημοκρατίας της Τουρκίας (τέταρτη αιτιολογική σκέψη του προοιμίου και άρθρο 28).

3. Ενόψει αυτού του σκοπού, η Συμφωνία Συνδέσεως περιλαμβάνει μια προπαρασκευαστική φάση, προκειμένου να καταστεί εφικτό στη Δημοκρατία της Τουρκίας να ενισχύσει την οικονομία της με τη συνδρομή της Κοινότητας (άρθρο 3), μια μεταβατική φάση, κατά τη διάρκεια της οποίας διασφαλίζεται η βαθμιαία εγκαθίδρυση τελωνειακής ενώσεως και η προσέγγιση των οικονομικών

πολιτικών της Τουρκίας και της Κοινότητας (άρθρο 4), και μια οριστική φάση, βασιζόμενη στην τελωνειακή ένωση και συνεπαγόμενη την ενίσχυση του συντονισμού των οικονομικών πολιτικών των συμβαλλομένων μερών (άρθρο 5).

4. Το άρθρο 6 της Συμφωνίας Συνδέσεως έχει ως εξής:

«Για να εξασφαλισθεί η εφαρμογή και η βαθμιαία ανάπτυξη του καθεστώτος της συνδέσεως, τα συμβαλλόμενα μέρη συνέρχονται στο πλαίσιο του Συμβουλίου Συνδέσεως, το οποίο ενεργεί εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που του παρέχονται από τη συμφωνία.» Επομένως, το Συμβούλιο Συνδέσεως έχει εξουσία να λαμβάνει αποφάσεις για την πραγματοποίηση των στόχων οι οποίοι καθορίζονται στη Συμφωνία και στις περιπτώσεις που προβλέπονται από αυτή (άρθρο 22, παράγραφος 1, της Συμφωνία Συνδέσεως). Καθένα από τα συμβαλλόμενα δύο μέρη έχει την υποχρέωση να λαμβάνει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση των αποφάσεων.

5. Το περιεχόμενο του άρθρου 9 της Συμφωνίας Συνδέσεως έχει ως ακολούθως:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη αναγνωρίζουν ότι, στο πεδίο εφαρμογής της συμφωνίας και υπό την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων, οι οποίες θα ηδύναντο να θεσπισθούν σύμφωνα με το άρθρο 8, κάθε διάκριση που βασίζεται στην ιθαγένεια απαγορεύεται, σύμφωνα με την αρχή η οποία εκτίθεται

στο άρθρο 7 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Κοινότητας.»

6. Το άρθρο 12 της Συμφωνίας Συνδέσεως ορίζει τα εξής:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν να εμπνέονται από τα άρθρα 48, 49 και 50 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας για τη σταδιακή πραγματοποίηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων μεταξύ τους.»

7. Το Πρόσθετο Πρωτόκολλο, το οποίο υπογράφηκε στις 23 Νοεμβρίου 1970 στις Βρυξέλλες και το οποίο συνάφθηκε, εγκρίθηκε και επικυρώθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2760/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972³ (στο εξής: Πρόσθετο Πρωτόκολλο), θεσπίζει, κατά το άρθρο 1, τους όρους, τον τρόπο και τον ρυθμό εφαρμογής της μεταβατικής φάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 4 της Συμφωνίας Συνδέσεως. Κατά το άρθρο 62, το Πρόσθετο Πρωτόκολλο αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της ως άνω συμφωνίας.

8. Το Πρόσθετο Πρωτόκολλο περιλαμβάνει τον τίτλο II, με την επικεφαλίδα «Διακίνηση προσώπων και υπηρεσιών», του οποίου το κεφάλαιο I αφιερώνεται στους «Εργαζομένους».

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 11/002, σ. 149.

9. Το Πρόσθετο Πρωτόκολλο ορίζει, στο άρθρο 36, τις προθεσμίες σταδιακής πραγματοποίησης της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων μεταξύ των κρατών μελών της Κοινότητας και της Τουρκίας, σύμφωνα με τις αρχές που διατυπώνονται στο άρθρο 12 της Συμφωνίας Συνδέσεως, και ορίζει ότι το Συμβούλιο Συνδέσεως θα αποφασίσει περί των αναγκαίων προς τούτο διαδικασιών.

μελών της οικογενείας του στην απασχόληση, ο Τούρκος εργαζόμενος που είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους:

- εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί ένα έτος, δικαιούται, εντός αυτού του κράτους μέλους, ανανέωσης της ισχύουσας άδειας εργασίας του στον ίδιο εργοδότη, αν εξακολουθεί να κατέχει θέση εργασίας·

B — Απόφαση 1/80

10. Το Συμβούλιο Συνδέσεως εξέδωσε στις 19 Σεπτεμβρίου 1980 την απόφαση 1/80. Η απόφαση ουδέποτε δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα*⁴ πράγμα που κάπως εκπλήσσει. Στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 1/80 ορίζει ότι η απόφαση αποσκοπεί στη βελτίωση, στον κοινωνικό τομέα, του καθεστώτος στο οποίο υπάγονται οι εργαζόμενοι και τα μέλη της οικογενείας τους σε σχέση με το καθεστώς που προέβλεπε η απόφαση 2/76 του Συμβουλίου Συνδέσεως της 20ής Δεκεμβρίου 1976.

- εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τρία έτη, και υπό την επιφύλαξη της αποδοτέας στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας προτεραιότητας, δικαιούται, εντός αυτού του κράτους μέλους, να αποδεχθεί, κατ' επιλογή του, άλλη προσφορά εργασίας, στο ίδιο επάγγελμα, που του γίνεται υπό συνήθεις συνθήκες από άλλο εργοδότη και έχει καταγραφεί από τις υπηρεσίες απασχολήσεως του οικείου κράτους μέλους·

11. Το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως 1/80 έχει ως εξής:

- εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τέσσερα έτη, έχει ελεύθερη πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμηστη δραστηριότητα της επιλογής του εντός αυτού του κράτους μέλους.»

«1. Υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 7 περί ελεύθερης προσβάσεως των

2. Οι ετήσιες άδειες και οι μικρής διάρκειας απουσίες λόγω ασθένειας, μητρότητας ή εργατικού ατυχήματος εξομοιώνονται με περιόδους νόμιμης απασχολήσεως. Οι περιόδοι ακούσιας ανεργίας δεόντως διαπιστωμένες από τις αρμόδιες αρχές και οι απουσίες λόγω μακράς ασθένειας, χωρίς να εξομοιω-

4 — Η έλλειψη αυτή κατά τη θέσπιση δεν αποτέλεσε αφορμή για να θέσει το Δικαστήριο υπό αμφισβήτηση την ουσιαστική νομική ισχύ της αποφάσεως.

νονται με περιόδους νόμιμης απασχολήσεως, δεν θίγουν τα δικαιώματα που έχουν αποκτηθεί βάσει της προηγούμενης περιόδου απασχολήσεως.»

III — Τα πραγματικά περιστατικά

A — Τα περιστατικά της κύριας δίκης

12. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη της Κοινότητας αναγνωρίζουν υπέρ των Τούρκων εργαζομένων οι οποίοι είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά τους εργασίας καθεστώς που χαρακτηρίζεται από την ανυπαρξία οποιασδήποτε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας σε σχέση με τους κοινοτικούς εργαζομένους όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας.»

Γ — Η εθνική ρύθμιση

13. Το άρθρο 284 του Sozialgesetzbuch, Drittes Buch (γερμανικού κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως, Τρίτο Βιβλίο), ως είχε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2004, ορίζει στην παράγραφο 5 ότι η χορήγηση άδειας επιτρέπεται μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο αλλοδαπός διαθέτει άδεια διαμονής βάσει του άρθρου 5 του Ausländergesetz [νόμου περί αλλοδαπών], εφόσον κανονιστική πράξη της διοικήσεως δεν ορίζει άλλο τι, η δε άσκηση μιας δραστηριότητας δεν απαγορεύεται από τη νομοθεσία περί αλλοδαπών.

14. Ο προσφεύγων, Τούρκος υπήκοος, εισήλθε στις 13 Σεπτεμβρίου 1991 στο έδαφος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και υπέβαλε —επανελημμένος, πλην ανεπιτυχώς— αίτηση για να αναγνωρισθεί ότι δικαιούται πολιτικού ασύλου.

15. Μετά τη σύναψη γάμου στις 7 Μαρτίου 1997 με Γερμανίδα υπήκοο, ο Oberbürgermeister der Stadt Aachen (δήμαρχος του Aachen, στο εξής: καθού) χορήγησε στον προσφεύγοντα στις 29 Ιουλίου 1997 άδεια διαμονής η οποία αρχικώς ίσχυε μέχρι τις 29 Ιουλίου 1998. Το Arbeitsamt Aachen (υπηρεσία απασχολήσεως εργατικού δυναμικού του Aachen) χορήγησε στον προσφεύγοντα στις 31 Ιουλίου 1997 άδεια εργασίας αορίστου χρόνου και για κάθε είδους επαγγελματική δραστηριότητα.

16. Από τις 8 Ιουλίου 1998 οι σύζυγοι τελούσαν διαρκώς σε διάσταση και το 2002 ο γάμος λύθηκε.

17. Στις 6 Ιανουαρίου 1999, ο καθού ανανέωσε την άδεια διαμονής του προσφεύγοντος αρχικώς μέχρι τις 6 Δεκεμβρίου 1999

και, εκ νέου, μέχρι τις 9 Οκτωβρίου 2001 με την υπόμνηση ότι ο προσφεύγων μπορεί να επικαλεστεί το εκ του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 απορρέον δικαίωμα. Η άδεια διαμονής περιείχε την ακόλουθη προσθήκη: «Δεν επιτρέπεται η άσκηση ανεξάρτητης επαγγελματικής δραστηριότητας ή παρεμφερούς έμμισθης δραστηριότητας. Η μόνη επαγγελματική δραστηριότητα που επιτρέπεται είναι μόνον ως σερβιτόρου στο Café Marmara στο Aachen.»

18. Στις 25 Σεπτεμβρίου 2001 ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση για την ανανέωση της άδειας διαμονής του.

19. Από την 1η Οκτωβρίου 1997 έως τις 31 Μαρτίου 2000, ο H. Güzeli απασχολήθηκε με ενδιάμεσες διακοπές στο Café Marmara στο Aachen. Στη συνέχεια, ο H. Güzeli άλλαξε εργοδότη στις 10 Απριλίου 2000. Από τις 10 Απριλίου 2000 έως τις 14 Δεκεμβρίου 2000 και από την 1η Μαρτίου 2001 έως τις 30 Νοεμβρίου 2001, ο προσφεύγων εργάστηκε στο εργοστάσιο Aachener Printen- und Schokoladenfabrik Henry Lambertz GmbH & Co. KG (στο εξής: επιχείρηση Lambertz) στο Aachen, κάθε φορά ως εποχιακά εργαζόμενος. Στα ενδιάμεσα χρονικά διαστήματα, ο προσφεύγων ελάμβανε παροχές από το Arbeitsamt Aachen.

20. Ο προσφεύγων καταδικάστηκε στις 27 Ιουνίου 2002 σε χρηματική ποινή ίση

προς το τεσσαρακονταπενταπλάσιο του καθορισμένου ανά ημερήσια μονάδα ποσού, διότι η δραστηριότητά του στην εταιρία Lambertz αντέβαινε στον όρο ο οποίος συνδεόταν με την άδειά του διαμονής.

21. Με απόφαση της 2ας Ιανουαρίου 2003, ο καθού απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος για ανανέωση της άδειας του διαμονής. Κατά της αποφάσεως αυτής ο προσφεύγων άσκησε διοικητική ένσταση με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 2003, υποστηρίζοντας ότι στην περίπτωση του πρέπει να εξεταστεί η ανανέωση της άδειας διαμονής ανεξαρτήτως του γάμου.

22. Στις 21 Μαρτίου 2003, ο προσφεύγων υπέβαλε ενώπιον του Verwaltungsgericht Aachen αίτηση, ζητώντας να προσδοθεί ανασταλτικό αποτέλεσμα στη διοικητική του ένσταση. Με διάταξη της 14ης Ιουλίου 2003, η αίτηση αυτή έγινε δεκτή. Κατόπιν ενδίκου μέσου που άσκησε ο καθού, το Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen απέρριψε με διάταξη της 30ής Μαρτίου 2004 την αίτηση του προσφεύγοντος με την οποία ζητούσε να προσδοθεί ανασταλτικό αποτέλεσμα στη διοικητική του ένσταση. Η Bezirksregierung Köln (διοικητική περιφερειακή αρχή Κολωνίας) απέρριψε τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος με απόφαση της 20ής Ιουλίου 2004.

23. Στις 9 Αυγούστου 2004, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή ενώπιον του Verwaltungsgericht Aachen, το οποίο, στο πλαίσιο της εξετάσεως της προσφυγής, υπέβαλε με διάταξη της 29ης Δεκεμβρίου 2004 τρία προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο.

B — Τα προδικαστικά ερωτήματα

24. Το αιτούν δικαστήριο ανέστειλε στις 29 Δεκεμβρίου 2004 τη διαδικασία και υπέβαλε τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Εμπίπτει στην απαγόρευση των δυσμενών διακρίσεων, που προβλέπει του άρθρου 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, η άρνηση κράτους μέλους να μην επιτρέψει, για τη χρονική περίοδο που διαρκεί η απασχόληση, την περαιτέρω διαμονή Τούρκου εργαζομένου, που βρίσκεται στη θέση που είναι ο προσφεύγων, ο οποίος κατά τη λήξη της εθνικής άδειας διαμονής που του είχε αρχικώς χορηγηθεί ήταν ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους και είχε επ' αόριστον δικαίωμα απασχολήσεως;

Ασκει επιρροή, στην ίδια αλληλουχία, το γεγονός ότι η χορηγηθείσα στον Τούρκο διακινούμενο εργαζόμενο άδεια εργασίας

— του χορηγήθηκε βάσει της εθνικής νομοθεσίας άνευ χρονικού περιορισμού,

— του χορηγήθηκε, βάσει της εθνικής νομοθεσίας, υπό τον όρον ότι θα εξακολουθήσει να ισχύει η αρχική

άδεια διαμονής, χωρίς ωστόσο να πάυει να ισχύει αυτομάτως με τη λήξη της ισχύος της άδειας διαμονής, αλλά εξακολουθεί να ισχύει μέχρις ότου ο αλλοδαπός δεν επιτρέπεται να διαμένει πλέον, έστω και προσωρινώς, στο κράτος μέλος;

2) Μπορεί το κράτος μέλος, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80, να απαγορεύσει τη διαμονή Τούρκου εργαζομένου στο έδαφός του, στην περίπτωση κατά την οποία ο εργαζόμενος αυτός εργάζεται, μετά τη λήξη της ισχύος της άδειας διαμονής που του χορηγήθηκε για τελευταία φορά, ως εποχιακά εργαζόμενος, πράγμα που σημαίνει ότι κατά τα χρονικά διαστήματα μεταξύ των απασχολήσεων είναι άνεργος;

3) Επηρεάζει τυχόν μεταβολή του νομικού πλαισίου του διέποντος τα της χορηγήσεως άδειας διαμονής εθνικού δικαίου, η οποία επήλθε μετά τη λήξη της αρχικής άδειας διαμονής, την εκ του άρθρου 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 απορρέουσα απαγόρευση της αρνήσεως περαιτέρω διαμονής;»

Γ — Οι εκτιμήσεις του αιτούντος δικαστηρίου

25. Στην ανάλυση των προδικαστικών ερωτημάτων, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να

αντλήσει δικαιώματα παρατάσεως της άδειας διαμονής του από το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80, δεδομένου ότι δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις της εν λόγω διατάξεως. Αντιθέτως, ένα τέτοιο δικαίωμα θα μπορούσε πιθανότατα να απορρέει από το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80. Το εθνικό δικαστήριο το συνάγει αυτό από την απόφαση Eddline El-Yassini⁵, με την οποία το Δικαστήριο απάντησε σε ερωτήματα που του υποβλήθηκαν ως προς τα αποτελέσματα και την ερμηνεία του άρθρου 40, πρώτο εδάφιο, της συμφωνίας συνεργασίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου.

υπόψη της αντιστοιχίας διατυπώσεως μεταξύ των σχετικών κειμένων αμφοτέρων των διατάξεων, η γενίκευση της αποφάσεως Eddline El-Yassini προβάλλει αφ' εαυτής.

26. Η ερμηνεία που έδωσε το Δικαστήριο στο άρθρο 40 πρέπει, κατά το αιτούν δικαστήριο, να ισχύει ομοίως για το άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80, δεδομένου ότι οι διατάξεις αυτές, λαμβανομένης υπόψη της σχεδόν πανομοιότυπης διατυπώσεως, έχουν όμοιο περιεχόμενο⁶. Αμφότερες οι διατάξεις απαγορεύουν στα κράτη μέλη να προβαίνουν σε διακρίσεις λόγω ιθαγενείας ως προς τους μισθούς και άλλους όρους εργασίας έναντι Τούρκων ή Μαροκινών διακινουμένων εργαζομένων που είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά εργασίας τους. Λαμβανομένης

27. Σύμφωνα με την ερμηνεία που έδωσε το Δικαστήριο με την απόφαση Eddline El-Yassini στο άρθρο 40, ο προσφεύγων δικαιούται βάσει του άρθρου 10 της αποφάσεως 1/80 παρατάσεως της άδειας του διαμονής, αν η άδειά του διαμονής είναι μικρότερης διάρκειας απ' ό,τι το δικαίωμα πραγματικής ασκήσεως επαγγελματικής δραστηριότητας που του παρασχέθηκε από τις εθνικές αρχές με δεόντως χορηγηθείσα άδεια εργασίας.

Δ — Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

28. Στο πλαίσιο αυτής της υποθέσεως, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ο προσφεύγων της κύριας δίκης, η Γερμανική Κυβέρνηση, η Σλοβακική Κυβέρνηση και η Επιτροπή. Ο προσφεύγων, καθώς και η Γερμανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, διευκρίνισαν προφορικώς τις απόψεις τους κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 12ης Ιανουαρίου 2006. Ο προσφεύγων και η Επιτροπή αμφισβητούν κυρίως τη διαπίστωση του αιτούντος δικαστηρίου ότι ο Η. Güzeli δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 6 για να λάβει παράταση του τίτλου

5 — Απόφαση της 2ας Μαρτίου 1999, C-416/96, (Συλλογή 1999, σ. I-1209, σκέψη 27).

6 — Το άρθρο 40, το οποίο περιέχεται στον τίτλο III αυτής της συμφωνίας, που αφορά στη συνεργασία στον τομέα του εργατικού δυναμικού, έχει ως εξής:
«Κάθε κράτος μέλος παρέχει στους εργαζομένους μαροκινής υπηκοότητας, οι οποίοι απασχολούνται στην επικράτειά του, καθεστώς που χαρακτηρίζεται από την απουσία κάθε διακρίσεως βασισμένης στην ιθαγένεια σε σχέση με τους ίδιους του υπηκόους, όσον αφορά τους όρους εργασίας και αμοιβής [...]»

του διαμονής. Επικουρικώς, ο προσφεύγων, η Επιτροπή και η Σλοβακική Κυβέρνηση εκτιμούν ότι από το άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80 μπορεί να απορρέει δικαίωμα παρατάσεως της άδειας διαμονής. Η Γερμανική Κυβέρνηση, αντιθέτως, φρονεί ότι δεν μπορεί να συναχθεί τέτοιο δικαίωμα από το άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80.

30. Τόσο το άρθρο 6 όσο και το άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80 παρέχουν σε Τούρκους διακινούμενους εργαζομένους ορισμένα δικαιώματα στην αγορά εργασίας, όταν αυτοί βάσει εθνικής νομοθεσίας περί μεταναστεύσεως και εργασίας διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος και εργάζονται σ' αυτό. Οι παρατεθείσες διατάξεις είναι αλληλοσυμπληρούμενες. Το άρθρο 6 παρέχει στον Τούρκο εργαζόμενο, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, δικαίωμα παρατάσεως της άδειας του εργασίας, το δε άρθρο 10 ορίζει ότι ο Τούρκος εργαζόμενος δεν πρέπει κατά την παροχή αυτής της εργασίας να υφίσταται δυσμενή διάκριση όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας.

IV — Η γνώμη μου επί της υποθέσεως

A — Προκαταρκτική παρατήρηση

29. Όπως ελέχθη, ο προσφεύγων και η Επιτροπή αμφισβήτησαν στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας την εκτίμηση του αιτούντος δικαστηρίου ότι ο H. Güzeli δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 6 της αποφάσεως 1/80. Κατά τη διάταξη αυτή, Τούρκοι διακινούμενοι εργαζόμενοι μπορούν, σε συνάρτηση με τη διάρκεια ασκήσεως νόμιμης μισθωτής εργασίας, να διεκδικήσουν επακριβώς καθορισμένα δικαιώματα που σκοπό έχουν τη σταδιακή τους ένταξη στην αγορά εργασίας του κράτους υποδοχής.

31. Πριν εξετασθεί λεπτομερέστερα το άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80, πρέπει να ερευνηθεί αν ο προσφεύγων μπορεί να διεκδικήσει ορισμένα δικαιώματα στην αγορά εργασίας δυνάμει του άρθρου 6 της αποφάσεως 1/80.

B — Το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80

32. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι από το άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 αντλεί δικαιώματα ελεύθερης προσβάσεως σε κάθε μισθωτή εργασία της επιλογής του, λόγω του ότι όλα μαζί τα χρονικά διαστήματα εργασίας πριν από την αίτησή του συνιστούν χρονική περίοδο πλέον των τεσσάρων ετών.

33. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων από τις 10 Απριλίου 2000 έως την ημέρα κατά την οποία έληξε η άδειά του διαμονής —9 Οκτωβρίου 2001— παρείχε εργασία στην υπηρεσία της επιχείρησης Lambertz κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, οπότε μπορεί να επικαλεσθεί τα παρεχόμενα με αυτή τη διάταξη δικαιώματα, δεδομένου ότι πληροί όλες τις προϋποθέσεις αυτού του άρθρου.

34. Καταρχάς, πρέπει να σημειωθεί ότι η απόφαση 1/80 δεν θίγει την αρμοδιότητα των κρατών μελών να ρυθμίζουν τόσο την είσοδο στην επικράτειά τους των Τούρκων υπηκόων όσο και τις προϋποθέσεις της πρώτης τους απασχολήσεως⁷. Το δικαίωμα εισόδου, εργασίας και διαμονής διέπεται από το εθνικό δίκαιο, στο πλαίσιο του οποίου τα κράτη μέλη μπορούν να κάνουν τις δικές τους επιλογές, όσον αφορά την προσέλκυση Τούρκων εργαζομένων για να καταστεί δυνατή η κάλυψη των ελλείψεων στη δική τους αγορά.

35. Ο Τούρκος εργαζόμενος αποκτά δικαιώματα βάσει της αποφάσεως 1/80, μόνον αφού έχει εργασθεί αδιαλείπτως επί ένα έτος στο έδαφος κράτους μέλους. Η χορήγηση δικαιωμάτων στην αγορά εργασίας διέπεται από το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80. Ο Τούρκος εργαζόμενος ο οποίος πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 6,

παράγραφος 1, πρώτη, δεύτερη ή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 μπορεί να επικαλεσθεί άμεσα τις διατάξεις αυτές για να επιτύχει, εκτός της παρατάσεως της ισχύος της άδειας εργασίας, και την παράταση της ισχύος της άδειας διαμονής⁸.

36. Οι διακινούμενοι Τούρκοι πρέπει να πληρούν τρεις προϋποθέσεις για να μπορούν να αντλούν δικαιώματα από το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως. Πρώτον, ο Τούρκος υπήκοος πρέπει να είναι «εργαζόμενος». Δεύτερον, πρέπει να «είναι ενταγμένος στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους». Τρίτον, πρέπει να παρέχει νόμιμη εργασία κατά τη διάρκεια ενός από τα τρία δυνατά χρονικά διαστήματα, κάθε ένα από τα οποία παρέχει ορισμένα δικαιώματα για περαιτέρω απασχόληση.

37. Όσον αφορά τα χρονικά διαστήματα, το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, ορίζει ότι ο Τούρκος εργαζόμενος, εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί ένα έτος, δικαιούται συνεχίσεως της σχέσεως εργασίας στον ίδιο εργοδότη. Εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τρία έτη, και υπό την επιφύλαξη της αποδοτέας στους εργαζομένους των κρατών μελών της Κοινότητας προτεραιότητας, δικαιούται, εντός αυτού του κράτους μέλους, να αποδεχθεί, κατ' επιλογή του, άλλη προσφορά εργασίας, στο ίδιο επάγγελμα (δεύτερη περίπτωση). Εφόσον έχει απασχοληθεί νομίμως επί τέσσερα έτη,

7 — Αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1992, C-237/91, Kus (Συλλογή 1992, σ. I-6781, σκέψη 25), και της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, C-36/96, Günaydin (Συλλογή 1997, σ. I-5143, σκέψη 23), και της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, C-98/96, Ertanir (Συλλογή 1007, σ. I-5179, σκέψη 23).

8 — Βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, C-192/89, Sevince (Συλλογή 1990, σ. I-3461, σκέψεις 29 και 31), και την προπαρατεθείσα απόφαση Kus, σκέψη 33.

έχει το απεριόριστο δικαίωμα να αναζητεί και να έχει πρόσβαση σε οποιαδήποτε έμμισθη δραστηριότητα της επιλογής του (τρίτη περίπτωση)⁹.

38. Ο Τούρκος εργαζόμενος, ο οποίος δεν πληροί ακόμη τις περιεχόμενες στο άρθρο 6, παράγραφος 1, τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 προϋποθέσεις, πρέπει να ασκεί επί αντιστοίχως ένα, τρία και τέσσερα έτη νόμιμη εργασία. Κατ' αρχήν, αυτό πρέπει να γίνεται αδιαλείπτως¹⁰. Πάντως, το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/80 αναφέρει κάποιους θεμιτούς λόγους διακοπής της μισθωτής εργασίας.

39. Το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως 1/80 κάνει διάκριση μεταξύ δύο κατηγοριών διακοπών της δραστηριότητας στις οποίες προσδίδει διαφορετικές συνέπειες. Η πρώτη κατηγορία αφορά περιπτώσεις στις οποίες ο εργαζόμενος διατηρεί τη θέση του εργαζόμενου στην επιχείρηση. Τα χρονικά αυτά διαστήματα εξομοιώνονται με περιόδους νόμιμης απασχολήσεως. Η δεύτερη κατηγορία έχει σχέση με περιπτώσεις στις οποίες ο εργαζόμενος δεν παρέχει πλέον εργασία, χωρίς να μπορεί να του επιρριφθεί ευθύνη για την απραξία αυτή, αλλά επίσης χωρίς να είναι γνωστό σε ποια δεδομένη στιγμή θα αναλάβει εκ νέου εργασία. Οι διακοπές αυτές εργασίας δεν μπορούν να εξομοιωθούν με περιόδους νόμιμης εργασίας, αλλ' ωστόσο δεν έχουν ως συνέπεια να θέτουν τον εργαζόμενο σε

κατάσταση αποκλεισμού από τη νόμιμη αγορά εργασίας. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο εργαζόμενος διατηρεί τα δικαιώματα όσον αφορά την πρόσβαση σε εργασία τα οποία απέκτησε βάσει των συμπληρωθέντων από αυτόν χρονικών διαστημάτων, πριν αναγκασθεί να εγκαταλείψει παρά τη θέλησή του την αγορά εργασίας.

40. Από τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο στο Δικαστήριο προκύπτει ότι ο H. Güzeli δεν αντλεί κανένα δικαίωμα από το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80, δεδομένου ότι τον Απρίλιο του 2000 άλλαξε εργοδότη και, επομένως, δεν έχει απασχοληθεί στον ίδιο εργοδότη επί χρονικό διάστημα τριών ετών. Πράγματι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερη περίπτωση, μόνον ύστερα από τη συμπλήρωση τριών ετών νόμιμης εργασίας εντός του οικείου κράτους παρέχεται στον Τούρκο εργαζόμενο η δυνατότητα να εισέλθει στην υπηρεσία άλλου εργοδότη, και τούτο υπό την προϋπόθεση ότι ο τελευταίος σχετίζεται με το ίδιο επάγγελμα όπως ο προηγούμενος και σέβεται την προτεραιότητα που πρέπει να δίδεται στους εργαζόμενους των κρατών μελών¹¹.

41. Την ημέρα κατά την οποία έληξε η άδεια διαμονής του οικείου Τούρκου εργαζομένου, αυτός δεν πληρούσε ούτε τις κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη περίπτωση, προϋποθέσεις. Μολονότι η διακοπή της επαγγελματικής δραστηριότητας του H. Güzeli μπορεί να θεωρηθεί ως θεμιτός λόγος

9 — Βλ. τις αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1994, C-355/93, Eroglu (Συλλογή 1994, σ. I-5113, σκέψη 12), της 23ης Ιανουαρίου 1997, C-171/95, Tetik (Συλλογή 1997, σ. I-329, σκέψη 26), και της 10ης Φεβρουαρίου 2000, C-340/97, Nazlı (Συλλογή 2000, σ. I-957, σκέψη 27).

10 — Απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, C-383/03, Dogan (Συλλογή 2005, Συλλογή 2005, σ. I-6237, σκέψη 18).

11 — Απόφαση της 29ης Μαΐου 1997, C-386/95, Eker (Συλλογή 1997, σ. I-2697, σκέψη 23).

διακοπής των περιόδων εργασίας κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, ο Η. Güzeli δεν διέθετε κανένα δικαίωμα που να είχε αποκτηθεί βάσει προηγούμενων, νομίμως συμπληρωμένων, περιόδων απασχολήσεως.

42. Από τα ανωτέρω έπεται ότι ο προσφεύγων δεν πληροί τις κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη, δεύτερη ή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 προϋποθέσεις, προκειμένου να του χορηγηθεί παράταση της άδειας διαμονής του.

43. Το ζήτημα που ανακύπτει τώρα είναι αν η άρνηση παρατάσεως της άδειας διαμονής ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους Τούρκου εργαζομένου, ο οποίος δεν αντλεί κανένα δικαίωμα από το άρθρο 6 και ο οποίος έχει άδεια εργασίας αορίστου χρόνου, μπορεί να θεωρηθεί ως δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγενείας βάσει του άρθρου 10.

Γ — Το άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80

44. Με τα τρία προδικαστικά ερωτήματα, που μπορούν να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ερωτά κατ' ουσίαν αν Τούρκος υπήκοος, ο οποίος έχει εργασθεί νομίμως εντός κράτους μέλους και ζητεί εκεί

παράταση της άδειας του διαμονής, μπορεί να αντλεί δικαιώματα από την κατά το άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80 απαγόρευση των διακρίσεων.

45. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 απαγορεύει δυσμενείς διακρίσεις λόγω ιθαγενείας όσον αφορά την αμοιβή και τους λοιπούς όρους εργασίας μεταξύ κοινοτικών εργαζομένων και Τούρκων υπηκόων που είναι ενταγμένοι στη νόμιμη αγορά εργασίας του κράτους μέλους υποδοχής.

46. Ο προσφεύγων, η Σλοβακική Κυβέρνηση και η Επιτροπή επί πλέον υποστηρίζουν ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως 1/80 έχει την έννοια ότι από αυτό απορρέουν αξιώσεις για παράταση της άδειας διαμονής. Η ερμηνεία αυτή βρίσκει έρεισμα στην ανάλογη διάταξη του άρθρου 40, πρώτο εδάφιο, της συμφωνίας συνεργασίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου, που επιδιώκει τον ίδιο σκοπό με αυτόν του άρθρου 10. Συναφώς, επικαλούνται την ερμηνεία που έδωσε στο άρθρο 40, πρώτο εδάφιο, της συμφωνίας συνεργασίας το Δικαστήριο με την απόφαση Eddline El-Yassini¹².

47. Στην υπόθεση Eddline El-Yassini, η ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου διαφορά αφορούσε ένα Μαροκινό υπήκοο, ο οποίος ήθελε να συνεχίσει την εργασία του στο

12 — Προπαρατεθείσα, σκέψη 27.

οικείο κράτος μέλος, αφού είχε λήξει ο τίτλος του διαμονής. Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι κράτος μέλος δεν μπορεί να αρνηθεί την παράταση του τίτλου διαμονής, όταν:

«64. [...] το κράτος μέλος υποδοχής είχε παράσχει στον Μαροκινό διακινούμενο εργαζόμενο συγκεκριμένα δικαιώματα, σχετικά με την άσκηση έμμισθης δραστηριότητας, τα οποία ήσαν ευρύτερα από αυτά που του είχαν παρασχεθεί από το ίδιο αυτό κράτος όσον αφορά την παραμονή.

65. Τούτο θα συνέβαινε αν το οικείο κράτος μέλος είχε χορηγήσει στον ενδιαφερόμενο άδεια παραμονής μόνο για περίοδο μικρότερη εκείνης της άδειας εργασίας και αν, στη συνέχεια και πριν από τη λήξη ισχύος της άδειας εργασίας, το οικείο κράτος αρνιόταν να παρατείνει την ισχύ της άδειας παραμονής χωρίς να δικαιολογήσει την άρνηση αυτή για λόγους προστασίας θεμιτού συμφέροντος του κράτους, όπως λόγοι δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας και δημοσίας υγείας¹³.»

48. Η Γερμανική Κυβέρνηση φρονεί ότι η άρνηση παρατάσεως της άδειας διαμονής

του H. Güzeli δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγενείας, όσον αφορά τους όρους εργασίας, κατά την έννοια του άρθρου 10 της αποφάσεως 1/80. Κατά την εν λόγω κυβέρνηση, η περιεχόμενη στο άρθρο 10 απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας αφορά μόνον τη σχέση εργασίας του Τούρκου υπηκόου στο κράτος μέλος υποδοχής. Το άρθρο 10 παρέχει στον Τούρκο υπήκοο δικαίωμα ίσης μεταχειρίσεως όσον αφορά τους όρους εργασίας και τους μισθούς, καθόσον χρόνο αυτός διαθέτει άδεια διαμονής στο κράτος μέλος υποδοχής.

49. Επομένως, η Γερμανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το άρθρο 10 δεν μπορεί να έχει την έννοια ότι παρέχει σε Τούρκο διακινούμενο εργαζόμενο το δικαίωμα παρατάσεως του τίτλου του διαμονής, ακόμη κι αν αυτός έχει άδεια εργασίας αορίστου χρόνου. Ο σκοπός του άρθρου 10 δεν μπορεί να έγκειται στην προστασία των δικαιωμάτων Τούρκων υπηκόων όσον αφορά την παροχή εργασίας, δεδομένου ότι τα δικαιώματα αυτά ρυθμίζονται πλήρως στο άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80.

50. Το ζήτημα είναι αν η άρνηση παρατάσεως της άδειας διαμονής ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους Τούρκου υπηκόου, ο οποίος έχει άδεια εργασίας αορίστου χρόνου, μπορεί να θεωρηθεί ως δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγενείας όσον αφορά τους όρους εργασίας.

13 — Eddline El-Yassini, προπαρατεθείσα, σκέψεις 64 και 65.

51. Για την απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα, η λύση πρέπει να αναζητηθεί στο γράμμα του άρθρου 10 και στην οικονομία της αποφάσεως 1/80.

52. Λαμβανόμενη κατά γράμμα, η διαλαμβανόμενη στο άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80 αρχή της ισότητας, όσον αφορά Τούρκους διακινούμενους εργαζομένους, που απασχολούνται στο έδαφος κράτους μέλους, και κοινοτικούς εργαζομένους, παραμένει περιορισμένη στους μισθούς και στους άλλους όρους εργασίας. Επομένως, από το γράμμα αυτής της διατάξεως δεν προκύπτει κανένα στοιχείο που να δικαιολογεί μια τόσο ευρεία ερμηνεία της απαγορεύσεως των διακρίσεων, ώστε να μπορεί αυτή να τύχει επικλήσεως έναντι της αρνήσεως παρατάσεως της άδειας διαμονής.

53. Από απόψεως οικονομίας της αποφάσεως 1/80, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι η απόφαση αυτή, διαφορετικά από τη συμφωνία συνεργασίας μεταξύ ΕΟΚ-Μαρόκου, περιέχει ρητή διάταξη, παράλληλα με τη απαγόρευση των διακρίσεων, που αφορά τους όρους εργασίας. Ο Τούρκος εργαζόμενος μπορεί να επικαλεσθεί ευθέως το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτη, δεύτερη ή τρίτη περίπτωση, της αποφάσεως 1/80 προκειμένου, εκτός από την παράταση της άδειας του διαμονής, να λάβει επίσης παράταση της άδειας του εργασίας, δεδομένου ότι το δικαίωμα διαμονής είναι απαραίτητο για την εξεύρεση και την άσκηση έμμισθης δραστηριότητας¹⁴.

54. Επομένως, εν προκειμένω αυτή η διάταξη έχει εφαρμογή και όχι το άρθρο 10 της εν λόγω αποφάσεως. Το γεγονός ότι ένας Τούρκος εργαζόμενος δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 6 δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια ότι θα μπορούσε, επικαλούμενος την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας όσον αφορά τους όρους εργασίας, να αποκτή εφεξής δικαίωμα παρατάσεως της άδειας του διαμονής. Αυτό θα υπέσκαπτε τη λειτουργία του άρθρου 6.

55. Σε συνάρτηση με αυτή τη διαφορά στην οικονομία των δύο συμφωνιών, δεν είναι ορθό να ερμηνευθεί το άρθρο 10 της αποφάσεως 1/80 κατ' αναλογία προς το άρθρο 40, πρώτο εδάφιο, της συμφωνίας συνεργασίας μεταξύ ΕΟΚ-Μαρόκου. Η συμφωνία αυτή δεν περιέχει αντίστοιχη ή παρόμοια διάταξη προς το άρθρο 6 της αποφάσεως 1/80, κατά το οποίο Τούρκοι διακινούμενοι εργαζόμενοι μπορούν, σε συνάρτηση με τη διάρκεια ασκήσεως νόμιμης μισθωτής εργασίας, να διεκδικήσουν επακριβώς καθορισμένα δικαιώματα που σκοπό έχουν τη σταδιακή τους ένταξη στην αγορά εργασίας του κράτους υποδοχής.

56. Από τα ανωτέρω έπεται ότι η άρνηση παρατάσεως της άδειας διαμονής ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους Τούρκου υπηκόου, ο οποίος έχει άδεια εργασίας αορίστου χρόνου, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγενείας όσον αφορά τους όρους εργασίας.

14 — Βλ. την απόφαση Kus, προπαρατεθείσα, σκέψη 33.

V — Πρόταση

57. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα υποβληθέντα από το Verwaltungsgericht Aachen ερωτήματα ως ακολούθως:

«Το άρθρο 10 της απόφασης 1/80 του Συμβουλίου Συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας, της 19ης Σεπτεμβρίου 1980, έχει την έννοια ότι άρνηση παρατάσεως της άδειας διαμονής ενταγμένου στη νόμιμη αγορά εργασίας κράτους μέλους Τούρκου υπηκόου, ο οποίος έχει άδεια εργασίας αορίστου χρόνου, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγενείας όσον αφορά τους όρους εργασίας.»